

den Sags Afgjorelse, og derfor har Anklagemagten, her Amtmanden, heller ikke noget Skjøn at anvende for at afgjøre, om der skal sædes Dom i en saadan Sag. Det er jo almindelig bekjendt, idetmindste blandt practiske Jurister, og det følger jo ligesom af Lovgivningens Bestemmelser, at der er en meget væsentlig Forskjel mellem de Sager, hvor en Mand frifindes for det Offentliges Tiltale, og de Sager, hvor han frifindes for Justitiens Tiltale. Det er kun ved de Sager, hvor man er sat under Justitiens Tiltale, at Anklagemagten egentlig har Noget at afgjøre; en anden Ting er det, at en offentlig Politiesag fra Først af kan begynde efter den anklagende Dvirgheds Anordning, eller f. Ex. ved en Skrivelse fra Amtmanden til en Politiedommer om, at Det og Det har fundet Sted; men fra det Dieblif af, at Politiedommeren har sat sig i Virksomhed, har Anklagemagten Intet med den offentlige Politiesag at bestille, idetmindste efter den Praxis, som man anseer for at være den ordinaire; at der kan finde Undtagelser Sted, kan naturligvis ikke afgjøre det almindelige Spørgsmaal. Naar nu dertil kommer, at, omendskjondt der i Lovforslaget, saaledes som det er kommet fra Landstinget, findes denne Bestemmelse om Anklagemagtens Indblanding i offentlige Politiesager, indeholdes der deri ikke engang en fuldstændig Anerkjendelse af Anklagemagtens Myndighed i disse Sager, idet der blot er talt om Amtmanden, men ikke tillige om den anklagende Autoritet i Kjøbenhavn, som er Politiedirecteuren, saa forekommer det mig, at der er endnu større Grund til, saaledes som Udvalget har foreslaaet, at bortsikre Bestemmelsen om, at Amtmændene skulle have Noget at afgjøre angaaende denne Art Sager. Jeg har tilladt mig at tage Ordet, navnlig med Hensyn til, at det Endringsforslag, som jeg har stillet, paa ingen Maade er kommet frem for at modvirke Udvalget, men det er kun kommet frem som et Slags subsidiairt Forslag, der kan finde sin Anvendelse, dersom Udvalgets Forslag bliver forkastet.

S. Müller: Der er eet Punkt i det ærede Udvalgs Forslag, som jeg ikke kan tiltræde, nemlig det, at Minimum af Straffen

skulde fastsættes til 10 Rd.; thi en saadan Straf som Minimum forekommer mig at være for høi. Man maa jo erindre, at det i Regelen vil være Folk af den fattigere Klasse, paa hvem denne Straf vil komme til Anvendelse; og kunne de ikke betale, saa skal Mulcten afsones med 5 Dages Fængsel paa Band og Brød. Følgen heraf vil atter blive, at Loven vil blive mindre virksom, idet det ligger i Sagens Natur, at, naar en Straf er for streng, saa er Dvirgheden og Dommerne utilboelige til at anvende den. Jeg veed meget vel, at man siger, at dette Minimum skal være fastsat af Hensyn til Summens Appellabilitet; men det gjælder jo om alle Mulcter af en vis Størrelse, at de ikke kunne indappelleres, og jeg seer ikke nogen Nødvendighed for, at man i denne ene Art Sager skal have en Frihed, som man ikke har i andre lignende. Man siger vel, at det her fornemmelig kommer an paa et Skjøn; men jeg svarer dertil, at i saamange andre offentlige Politiesager finder accurat det selsomme Skjøn Sted. Sluttelig troer jeg ogsaa, at de Omkostninger, der ere forbundne med Appellen, ere saa betydelige, at det meget sjeldent vil blive Tilfældet, at man vil finde sig foranlediget til at appellere en saadan Sag; men, som sagt, Hovedgrunden, hvorfor jeg maa være uenig i det af Udvalget foreslaaede Minimum, er den, at jeg troer, at Loven derved bliver mindre virksom.

J. A. Hansen: Da de to ærede Rigsdagsmænd, der med mig have udgjort Udvalget i denne Sag, have fremsført enkelte Uttringer, saa har jeg ogsaa meent at burde udtale mig. Min Bevæggrund til at foreslaae en forandret Redaction ligger i, at man efter min Mening maatte stille denne Lov saaledes, at man ikke udsatte sig for hver eller hveranden Dag at høre, at der var anlagt Sag for Dyrplageri. Skjondt den høitærede Justitsminister nylig har modsagt det, skal jeg dog vedkjende mig, at jeg nærer en Frygt, navnlig med Hensyn til Kjøbenhavn, for, at det underordnede Politiepersonale kunde betragte denne Lov paa en Maade, som ikke var ønskelig. Den høitærede Minister siger, de kunne ialfald ikke gjøre Andet end anholde En, men jeg skal